

Arrest

nr. 137 599 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging..

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende het onontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 17 oktober 2011 en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2010 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat zij op korte termijn wenst te huwen. Tot op heden is zij nog niet gehuwd. Aldus kan betrokkene tijdelijk terugkeren naar zijn land van herkomst of een land hiertoe bevoegd. Een tijdelijke scheiding met partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Verder kan zij steeds terugkeren naar België in het bezit zijnde van een visum met het oog op een huwelijk. Wat de bijkomende kosten en administratieve vertraging betreft, dit wordt door betrokkene niet aangetoond.

De elementen van integratie, met name dat zij hier reeds een jaar verblijft en een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou hebben, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.(...)"

De tweede bestreden beslissing, gedateerd op dezelfde dag, luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid wordt aan

(...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 27 MAAR 2012

het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING •

De betrokkene verblijft in het rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) , artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het recht op eerbiediging van het gezinsleven, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Zij zet het middel uiteen als volgt:

"(...)

dat het beroep van verzoekster gegrond is op de volgende middelen en grieven; dat de bestreden beslissing strijdig is met art. 9bis Vreemdelingenwet, art. 8 E.V.R.M. en het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de motiveringsplicht in bestuurshandelingen;

dat verzoekster bij de burgemeester van Sint-Truiden een aanvraag tot regularisatie had ingediend op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet, ni. het feit dat zij op korte termijn in België in het huwelijk zal treden en dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst te veel bijkomende kosten en administratieve vertraging met zich zou meebrengen; dat verzoekster inmiddels bij het gemeentebestuur van Brugge aangifte heeft gedaan van haar voorgenomen huwelijk; dat zij met haar toekomstige echtgenoot reeds samenwoont en een duurzaam gezin vormt; dat uit hun relatie al een kind werd geboren, ni. S.T.K.(...), geboren te Brugge op 8 oktober 2011; dat een gedwongen verwijdering van verzoekster strijdig zou zijn met het recht op eerbiediging van het gezinsleven en met de belangen van het minderjarig kind; dat al deze omstandigheden wel degelijk als buitengewoon in de zin van de wet dienen te worden beschouwd;

(...)”

2.2. Wat de eerste bestreden beslissing betreft

2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.2. De geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld. Ook deze bepaling acht verzoekster geschonden.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag

tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.2.3. Verzoekster voerde in haar aanvraag aan dat zij voornemens was te huwen en dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst om zich in regel te stellen teveel bijkomende kosten en administratieve vertraging met zich zou brengen.

De verwerende partij heeft dienaangaande geoordeeld dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen verzoekster, ruim een jaar na het indienen van de aanvraag, nog niet gehuwd was zodat een tijdelijke terugkeer mogelijk was, dat een tijdelijke scheiding met haar partner haar niet verhindert om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en dat zij steeds naar België kan terugkeren in het bezit van een visum met het oog op het sluiten van een huwelijk. Tenslotte stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat de bijkomende kosten en administratieve vertraging niet worden aangetoond.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat de verwerende partij niet deugdzzaam zou hebben geoordeeld dat al deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond van de motieven die zij daarbij heeft betrokken.

In zoverre verzoekster nu, in haar verzoekschrift, betoogt dat zij inmiddels bij het gemeentebestuur van Brugge aangifte heeft gedaan van haar voorgenomen huwelijk en dat zij ondertussen een kind heeft met haar partner, blijkt dat deze gegevens niet ter kennis werden gebracht van de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing werd genomen, zodat zij dit element niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.4. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel, dan wel van de materiële motiveringsplicht zijn derhalve niet aannemelijk gemaakt.

2.3.1. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, en de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient in eerste instantie te worden herhaald dat de aangifte van het voorgenomen huwelijk en de geboorte van het kind niet door verzoekster ter kennis werden gebracht van de verwerende partij. In die optiek toont verzoekster dan ook niet aan dat de verwerende partij rekening kon houden met de belangen van haar minderjarige kinderen.

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij, voorafgaand aan het uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten blijkens de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de gevolgen van een tijdelijke verwijdering. Het bestreden bevel leidt niet tot een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Overigens moet nog worden opgemerkt dat de Raad geen gegevens bekend zijn die erop zouden wijzen dat verzoekster inmiddels een procedure tot gezinshereniging – zijnde de geëigende procedure- heeft opgestart, zodat zij het blijkbaar zelf niet nodig heeft geacht haar rechten op dat vlak te vrijwaren. Van een gedwongen verwijdering, ten slotte, is vooralsnog geen sprake.

2.3.3. Een schending van artikel 8 van het EVRM is evenmin aangetoond.

2.4. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Einig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS